

2011.
nov.

AKG-s magazin

Szubjektív

69

50
Ft

Ildi büfé
Interjú

Sz subjektív magazin

Kiadja

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Gálosi Dóra (8)

Györfi Róza (8)

Halpern Bence (10)

Szabó Borbála (8)

Sztripszky Hanna (13)

Takács Iván (9ny)

Turczi Ádám (9)

Varga Dóra (10)

Vidák Brigitta (9ny)

Zádor Tamás (8)

Levélcím:

AKG Sz subjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.

E-mail:

baranyai@akg.hu

Internet változat:

sz subjektiv.postr.hu

Ára: 50 Forint

Címlapkép:

Baranyai István

A külön nem jelölt fotók forrása:
outnow.ch, libri.hu vagy ismeretlen

Játszóhét

2011. augusztus 23., reggel 7 óra. Egy hangos diákcsoport lepte el a Déli pályaudvar peronját. A Fonyódliget felé tartó vonatra szálltak fel. És az ÖsszeVissza évfolyam elindult, hogy megkezdje 8-os tanévét egy játék-témahéten.

11 körül érkezünk meg, és a borzasztó hőségben rögtön azt kérdeztük patrónusainktól, hogy mikor fürödhetünk a Balatonban. Természetesen erre is sor került, de előtte még megtudtuk, hogy mi fog velünk történni az elkövetkező 4 napban. Mikor ezzel végeztünk, már semmi nem tartott vissza minket a fürdéstől.

Mint ahogy az AKG-s táborok többségéből, innen se hiányozhatott egy egész napos túra. Így hát az iszonyatos melegben nekivágtunk, hogy meghódítsuk a Badacsonyt. Mire a túra végére értünk, senkinek nem volt más vágya, mint ruhástul beleugrani a Balatonba.

Harmadik nap aztán minden a játékról szólt. Egész délelőtt mást se csináltunk, mint gondolkoztunk, festettünk, rajzoltunk, szabályt írtunk és nevet-

tünk, aminek az lett az eredménye, hogy ebédre minden csapatnak ott állt az asztalán egy kész társasjáték, amit aztán ki is próbáltunk. Este pedig a hét talán legjobb programja következett. Előadás csibéknént, a téma: a csibe 20 év múlva. Az előadások annyira jól sikerültek, hogy mire vége lett, mindenkinek fájt a hasa a nevetéstől.

A hazautazás előtti nap pedig következett a szabályok napja. Ennek eredménye az lett, hogy az évfolyam 3 óra beszélgetés után megszülette az idei évre vonatkozó szabályokat. Ami talán a legnagyobb felfordulást

okozta a közös életünkben, hogy mindenkinek saját padja lett. Este az elmaradhatatlan Ki mit tud? következett, olyan megdöbbentő produkciókkal, mint például az emberpiramis, a Cut the rope élőben, vagy egy 25 főből álló élő hullám.

Szombatra pedig érkezett a táborzárás napja, kitöltöttünk egy kérdőívet, egymást fröcsköltük színes vízzel, és még egy utolsót fürödtünk a Balatonban. Majd délután 17 órakor elindultunk a Déli pályaudvar felé, oda, ahol ez az egész örület elkezdődött.

Gálosi Dóra (8. évf.)

fotó: Kalmár Balázs

Jay Asher: Tizenhárom okom volt

A könyvet már hónapokkal a megjelenése előtt megelőzte a híre itt Magyarországon is. Kicsit aggódva láttam hozzá, mert a nagyon várt könyvekben könnyen lehet csalódnai, de már az első oldal elolvasása után tudtam, hogy jó választás volt.

Az alapsztori a következő: egy középiskolás lány, Hannah Baker öngyilkossága után pár héttel a másik főszereplő, Clay kap egy csomagot, telis-tele kazettákkal. Ezek a kazetták a lány lépésről lépésre meséli el azt a tizenhárom okot, amelyek hozzásegítették őt ahhoz, hogy véget vessen az életének. A kazetták sorra járnak a lány halálát okozó személyek között. Claynek nagy nehezen sikerül rávennie magát, hogy meghallgassa halott „majdnem” szerelme hátrahagyott

kazettáit, hogy megtudja egyrészt azt, hogy miben segíthetett volna, másrészt azt, hogy mi volt a neki tulajdonított indok.

A történetet Hannah és Clay szemszögéből követhetjük figyelemmel. Hannah annyi mindenben ment keresztül, annyi barátja árulta el, hogy szinte megszámolni sem lehet. A sok, egyesek számára talán kicsi és jelentéktelen dolog addig-addig halmozódott benne, mígnem a halálba menekült...

Takács Krisztina (10g évf.)

(Könyvmolyképző Kiadó Kft.,
2010, 260 o.)

Mi is az a témahét?

Mikor hazajöttünk a Nyírségből, sokat gondolkodtam, hogy miért is csináljuk ezeket az utazásokat. A legtöbb iskolában ez a fajta tanulás ismeretlen. Sok barátom nem is érti: amikor hív, azt felelem, nem érek rá, témahéten vagyok.

Mi is az a témahét? Évente négy témahetünk van az iskolában, kétszer elutazunk, a másik két alkalommal pedig az iskolánkban vagy a városban kerül sor ezekre a napokra. Azokat a napokat, mikor témahét címen elutazunk, tulajdonképpen egy alternatív, 4 éjszakai iskolai kirándulásnak is lehetne nevezni. Rendhagyó, ugyanis más dolgok történnek velünk, mint a legtöbb iskolában. Normálisan egy iskolai tábor, kirándulás úgy néz ki, hogy vonattal vagy busszal elutazik az egész osztály vagy az évfolyam, hogy közös programokon vegyenek részt. Alapvetően pihenésről, szórakozásról, csapatépítésről szólhat. Míg nálunk a témahét is a tanulás része. Mi jegyet kapunk teljesítményünkre, munkánkra, projektünkre. Az a különbség, hogy ezen alkalmakkor kilépünk a megszokott hétköznapiakból, a napi rutinból, és más módszerekkel, más eszközökkel tanulunk. Ilyenkor – az iskolapadon

kívül – az élet más szeleteit is megismerhetjük.

Mivel foglalkozunk a témaheteken? Minden alkalommal más és más témát kapunk. Természetesen ezeket sem teljesen véletlenszerűen. Mikor tanáraink témát választanak, jelentősen befolyásoló körülmény, hogy milyen életszakaszban tartunk, mennyire vagyunk érettek. Nyilvánvaló, hogy egy hetedikes kisgyerekek nem ugyanarról fog szólni a témahete, mint egy végzősnek, akit már a kislelőlt kategóriába lehet sorolni.

AKG-s éveink alatt rengeteg témahéten leszünk túl. Megismerkedünk a világnak olyan szeleteivel, problémáival, melyekkel – ha nem ide járnánk – valószínűleg nem találkozoznánk. Ha nem is tudásra, de nagy tapasztatra, komoly ismeretekre teszünk szert. Közel három tanévet töltöttem el az AKG-ban, tizenegy témahéten vettem részt. És még van négy évem. Voltak természettudományos témaheteink, volt,

mikor a szegény gyerekeknek csináltunk ajándékokat, volt elsősegély-témahetünk, volt, hogy újságot kellett készíteni, és még sorolhatnám. Tavasszal például Tiszabercelre mentünk, ahol a falu társadalmi kérdéseivel, szociális problémáival foglalkoztunk. Számomra talán ez volt a legizgalmasabb. Részen azért, mert mindig is foglalkoztattak a szociális és társadalmi kérdések. Valószínűleg azért csak mostanra került sor ilyen témahétre, mert meg kellett várni, amíg mindenki elég érett lesz, hogy tudja, miként kell viselkedni efféle helyzetben. Hogy tudjuk, miként kell olyan emberek között viselkedni, akik más kultúrában élnek, mint mi, másfajta tu-

dás van a birtokukban, mint nekünk.

Szerintem ez a legjobb módja a tanulásnak. Ezen az úton sokkal könnyebben veszem rá magamat. Nem beszélve arról, hogy az így begyűjtött információk sokkal jobban megmaradnak, használni is jobban fogjuk később. Hiszen nemcsak tanulunk és magoljuk az anyagot, hanem dolgozunk is. Anyum szerint velem van a gond, amiért nem vagyok tökéletes tanuló. Apum szerint az iskolarendszerrel van a gond, és ha mindent ilyen módon tanulnánk, többre lehetne menni. Legalábbis sok gyerek örülne neki.

Bruck Áron (10. évf.)
fotók: Tenk Vivien

Kreditért mindent

A 10. évfolyam nyitó témahete

Egy jól megérdemelt és – remélhetőleg mindenki által – kihasznált nyár után kellemes volt újra összejönni a haverokkal, tervezgetni a Young Enterprise-os csoportokat, beszélgetni a hetedikesek nyitótáboráról, szóval megosztani élményeinket, gondolatainkat. Aztán rá kellett jönnünk, érdekes és mozgalmas terepgyakorlat elé nézünk, hiszen tényleg meg kell dolgoznunk a jegyért. Reggeli torna, geocaching, legórobot, lájkok és beszélgetőkör 50 emberrel – Sopronban kezdődött a tanév.

Mivel az IrkaFirka évfolyam tagjai kilencedikesként nem élhettek át terepgyakorlatot, így nagy érdeklődéssel és izgalommal vártuk (vártuk?) a közeledő nyárvéget, ha nem is azért, mert itt a sulis, de legalábbis, mert mehettünk egyet túrázni. Érdekes módon ezen a témahéten mindenkire számíthattak valamiben a tanárok: ez nagy valószínűséggel a kreditekért folyó küzdelemnek köszönhető.

Hosszú utazás után érkezünk Sopronba, ahonnan busz vitte az évfolyamot a kilencedikesek lakta táborba, amely szó szerint a természet lágy ölén volt, így ígéretesnek bizonyult egy terepgyakorlat szempontjából. Évfolyammegbeszélés és vacsora után már az első nap választhatunk esti programot, aminek a közepén megérkezett a hetedikesek nyitótáborát szervező csapat. Hosszú be-

szelgetések, ölelések és nevetések után, szép lassan elszállingózott mindenki aludni, hiszen másnapra volt előrejelezve a túra, ráadásul, ha minden kreditet meg akartunk szerezni, fél hétkor kelhettünk reggeli tornázni. De ki szokott hozzá, hogy egy vasárnaphoz képest – minthogy vasárnap volt – ennyire hajnalban kelljen kelni? Akárhogyan is, az évfolyam kilencven százaléka megjelent a sportpályán, és bár nyögve-nyögdécselve, de végigcsinálta a feladatot – most is, meg a további három reggelen is. A túrát csak saját csibém, a Horncsibe szempontjából tudom leírni. Miközben régi emlékeket elevenítettünk fel, sikerült – már megint – teljesen eltévednünk és ezáltal 4 kilométert hozzáadni eredeti útvonalunkhoz, de ettől függetlenül jó hangulatban csináltuk végig a kirándulást.

A következő két teljes nap rengeteg választható program illetve feladat volt, amik között egyaránt lehetett találni természet- és társadalomismerethez kötődőt is. Tanösvény, Sopron szociális térképe, Brennbergbánya története vagy akár LEGO-robotozás, amit a nemzetközi versenyre is kijutott csapatunk több tagja választott is. A legnépszerűbb azonban mindkét nap a geocaching volt, amit szerintem sokan ismernek, így csak annyit mondok róla, hogy hosszú túra, jó móka, és még eredménye is van. Még egy érdekes pillanat volt a tábor folyamán, amikor az utolsó este egyik programjára, ami egy – 10-15 emberre tervezett – Sopron történelméről szóló beszélgetőkör volt, megjelent szinte

az egész évfolyam. Nyilvánvaló volt, hogy csak kevesek voltak ott a téma miatt, és a többség a megszerezhető 10 kreditért jött, de a végére alig lehetett abbahagyni a beszélgetést, annyira belejött mindenki. Szóval egy felettébb jó hangulatú táborral kezdődött negyedik AKG-s tanévünk, ahol volt idő az elmentek megsiratására, az újonnan érkezettek megismerésére, és a végén még azt az 500 lájkot se volt nehéz összegyűjteni, amivel újabb 10 kreditet kaphattunk. Aztán meg kezdődhetett a tanulás.

Turczy Ádám (10. évf.)
*fotó: András Diána,
 Mezriczky Marcell*

Vissza a múltba

9ny nyitótábor

Augusztus 22. 6:45 Sietve mentem végig a Déli pályaudvar egyik vágánya mellett, mert kicsit késésben voltam – az osztály már szállt fel a vonatra. Ahogy megérkeztem a sok kíváncsi és izgatott tekintet közé, már tudtam, hogy a nyitótáborunk egy emlékezetes tábor lesz, már csak azért is, mert 5 közös év kezdetét jelenti számunkra.

A nyitótáborunkat Balatonszéplak-felsőre szervezték. Az Ezüst Part Hotelben laktunk, bár azért én nem nevezném ezüstnek, de erről majd később lesz szó.

Az időjárás igazán a mi kedvünkben járt. Huszonöt fok alá nem gyakran csökkent a hőmérséklet, így mindennap tudtunk fürdeni a Balatonban. A víz kellemes volt, de egy komplett gyalogtúrába telt, mire vállmagasságig eljutottunk, ez általában így van a déli parton.

A tábor 1920-tól az 1990-es évek világába vitt el minket, ehhez kapcsolódó volt a programok túlnyomó része. Minden napra jutott 20-20 év, kivéve az utolsó napot. Reggeleink reggeli tornával indultak, ahol a zenéket az adott korból választották, ugyanúgy, ahogy az estét záró filmet is.

Eleinte a névtanulás segítésére voltak a játékok, ezek kisebb-nagyobb sikerrel, de elérték céljukat, és elég hamar megtanultuk a neveket. Napközben a reggel kijelölt csoportokban játszottunk, sok vicces feladatot kaptunk, és mindegyikkel tanultunk valami újat. Például rendszeresen az aznapi kor divatja alapján kellett felöltöztetni és kisminkelni egy-két csoporttársunkat, így a divat felől is megismertük az adott kort. Több színjátékos feladat is volt, amik mindig nagyon jó hangulatot teremtettek a kisebb csoportokon belül, és főleg utána, amikor előadtuk.

Pár szót még az „ezüst” hotelről: Az épület nem mondható túl fiatalnak, és a személyzet is hasonlóan „fiatalos” volt: a portás négy nap után sem ismert fel minket,

kártya nélkül pedig nem kaptunk szobakulesot. Így aztán elég sokat kellett várni, ha a szobában felejtettük a kártyánkat, pedig előző nap még felmehettünk érte. Aztán még voltak csodálatos vendégek is rajtunk kívül, akik kizárólag sörrel táplálkoztak, sarki lány kinézetű barátnők társaságában, ordibálva és káromkodva vonultak fel-le a lépcsőn. Biztos zavarta őket, hogy kilencedikes létünkre normálisabban viselkedtünk, mint ők.

Utolsó este megnéztük a táborról készült videót, ami nagyon jóra sikeredett, jókat neveltünk rajta, és a végén nagy tapssal jutalmaztuk a stúdiósokat. Másnap reggel pedig az étteremben két nagy asztal volt szépen megterítve, minden helyen kártya, rajta egy névvel, plusz egy kis csokival. Andi és Szabolcs külön asztalnál ülve várta, hogy leendő csibéjével elkezdhesse az első közös csibereggelijét.

A szervezők (Fiák Blanka, Váradi Márk, Reiszler Alex,

Geiger Zsófi, Verhás Georgina, Faludi András) sokat meséltek az iskoláról, tanárokról, alkotókörökről, ezzel is sokat segítettek a kötelező alkotókör kiválasztásában. Szerintem nagyon kitettek magukért, sokat dolgoztak a programokon, mindig kedvesek, jó fejek és nyitottak voltak velünk. Ezúton is szeretném megköszönni az osztály nevében is, hogy megszerveztétek nekünk a nyitótáborunkat! Nagyon jó volt!

Vidák Brigitta (9ny évf.)

fotók: Váradi Márk

Egy AKG-s diákcég a világversenyen

Életem egyik legizgalmasabb versenyén vehettem részt Oslóban, augusztus elején. Szerintem nemcsak én, de a 34 résztvevő ország összes diákja és tanára is így volt vele.

A verseny már a tanév elején megindult azzal, hogy megalapították a Cheer Me Up! céget. Én félévkor csatlakoztam hozzájuk, s az első dolog, amit megtapasztaltam, az volt, hogy a csapat érdeklődő, megvan bennük a versenyszellem, összetartóak, színesek, határozott céljaik vannak. Nagyon boldog voltam, hogy hozzájuk kerülhettem, láttam, hogy komolyan vették a feladatukat, még ha a határidőket nem is mindig sikerült betartani.

A cégnek először a filozófiája lett kitalálva. Mindenképpen a boldogság terjesztésével szerettünk volna foglalkozni, az emberek hétköznapjait szeretnénk volna színesebbé varázsolni. Ehhez a gondolathoz kapcsolódtak a termékeink, amelyeket később találtunk ki. Nagyon nehéz volt olyan terméket alkotni, amely az emberek többségének tetszik, és elérhető számukra, a mi részünkről pedig kivitelezhető. Sok jó ötletünk volt, amit nehéz lett volna megvalósítani, így döntöttünk végül a humoros üzeneteket hordozó pólók mellett. A pólókra általunk tervezett képek voltak nyomtatva. Három mintánk volt és számtalan színű és méretű pólónk. Mikor a szegedi, országos versenyre készültünk,

szóba került az is, hogy kreatívabb terméket kellene készíteni, mert ezzel nem láttuk még biztosítotttnak, hogy jó eredményt fogunk elérni, ám a cég filozófiáját nem szeretnénk volna megváltoztatni. A vásár előtt találtuk ki a naptárat, másik fő termékünket, melyben minden hétre feladatok voltak megadva, melyet a naptár tulajdonosa kedve szerint teljesíthetett. Ilyen feladat volt például, hogy segítsen a hajléktalanokon, köszönjön a vele szembe jövőeknek, ha egy kutya ráugat, ugasson rá vissza... stb.

Azt gondoltuk, hogy mivel sokan voltunk a csoportban, akik fotózással is foglalkozunk szabadidőnkben, és ezt az iskolában is tanultuk, ezért ajánlhatnánk egy szolgáltatást is. A fotószolgáltatásunk úgy működött, hogy a vevőt, ha kért képet, lefotóztuk, és Photoshop segítségével kiemeltük a színes alakját egy fekete háttérből, ezzel utalva a boldogságra, a tömegből való kitűnésre. A képeket helyben kinyomtattuk, és rögtön a vásárló kezébe is tudtuk adni. Ez a szolgáltatás egyébként meglepően sikeres volt, erre az iskolai vásáron, de a szegedi vásáron is nagy kereslet volt.

A cég filozófiájának ter-

jesztésére rendeztünk év közben, április elsején egy flashmobot is a Deák téren, mely nagy médiafigyelmet kapott.

Az AKG decemberi versenyén nyertük el első díjunkt, mely a Legjobb vállalatnak járt. Ez után nem sokkal a Diákvállalkozások Karácsonyi Vásárán a Legjobb eladónak járó díjat zsebeltük be. Ezek a díjak jelezték többek között, hogy van értelme annak, amit csinálunk.

De nem elégedtünk meg ennyivel. Jelentkeztünk a szegedi vásárra, mely addigi legnagyobb megmérettetésünk volt, ez jelenthette a továbbjutást a di-

ákvállalkozások nemzetközi versenyére. Több hónap felkészülés után, legnagyobb megdöbbenésünkre és örömünkre, minket tartottak a legrátermettebb cégnek, s minket ért a megtiszteltetés, hogy országunkat képviselhesük.

Innentől kezdve nem volt kérdés, hogy nem lehet lazítani, a munka elkezdődött. Egy új termék gondolatával is kacérkodtunk a póló helyett, amit végül nem sikerült megvalósítanunk, s ez szerintem szerepet játszott abban, hogy nem nyertünk. De ne szabadjunk ennyire előre. A felkészülés ideje alatt számos teendőnk volt. A leg-

nehezebb feladat a szponzorok meggyőzése volt, s ez volt egyben a legfontosabb, hisz miattuk tudtunk csak részt venni a nemzetközi versenyen. Az ő támogatásuk szintén azt jelentette, hogy bíznak bennünk, hogy van esélyünk nyerni a versenyen. Így mikor már nem kellett emiatt aggódni, nekiláthattunk teendőink sokaságának. Megterveztük a standot, megírtuk a prezentáció szövegét, elkészítettük a ppt-t hozzá. Simon Attila segített nekünk egy rap zenéjének és szövegének megírásával és a prezentáció kivitelezésében. Mindezeket próbáltuk tökélyre fejleszteni, s annyiszor változtattunk a dolgokon, hogy még jobb legyen, ahányszor csak tudtunk.

Így leírva olyan kevésnek tűnik mindaz, amit majdnem egy egész nyáron csináltunk, olyan egyszerűnek tűnnek ezek a feladatok. Pedig nem voltak azok. Sok vita volt, míg valami megszületett, nem mindig értettünk egyet, nem mindenki ért rá, hogy egyeztessünk dolgokat. Így ezek a tényezők is megnehezítették a haladást, de úgy érzem, hogy összességében sikerült kihozni magunkból a maxi-

mumot.

Így augusztus negyedikén, kisebb-nagyobb félelemmel indultunk útnak Norvégiába, a verseny helyszínére. Voltak, akik nemcsak a verseny miatt izgultak, hanem a repülőúttól is féltek, mert még sosem repültek, s az Utoya szigetén történtek miatt is volt némi ijedség bennünk. De utunk hamar véget ért, s mi a Radisson Hotelban találtuk magunkat, több mint 300 európai fiatallal. Kaptunk a nyakunkba egy kis táblát a nevünkkel meg a programokkal. Mivel késésben voltunk a megnyitóról, siettünk az Oslo City Hallba, ahol a Nobel-díjat is át szokták adni. Meleg fogadtatásban volt részünk, beszéltek nekünk a versenyről, az elkövetkező napokról, s megemlékeztünk a tömeggyilkosság velünk közel egykorú áldozatairól is. Egyébként az egész városban mindenfelé voltak kisebb-nagyobb helyek, melyek tele voltak képekkel, virágokkal és megemlékező emberekkel.

Ezután elindultunk a kikötő felé, a számunkra rendezett hajótúrára. A hajón egy helyi rockbanda adott hangulatos koncertet. Mindenki jól érezte

magát, beszélgettek, nevettek, nézelődtek, fényképeztek, ismerkedtek a fiatalok és a felnőttek egyaránt. Este mindenki fáradtan indult a szobájába, ki a huszadik, ki a harmincadik emeletre. A kilátás este nagyon szép volt, az egész város ki volt világítva, ragyogott a fényekben.

Másnap már korán reggel lementünk reggelizni s megnézni a standunkat, melyet előző nap állítottak fel azok, akik korábban érkeztek cégünkötől. Sok javítani- és építenivalónk volt, így mindenki megtalálta a feladatát a stand körül. Szerintem a mi standunk nagyon jóra sikeredett, az angolok és a franciák között kaptunk helyet, teljesen kitűntünk a narancssárga színeinkkel. Aki arra jött, annak biztos, hogy szembetűnt a standunk. Ugy gondolom, hogy ha a standokat kellett volna pontozni, a miénk az első tizenben biztos benne lett volna. Már a standokon meglátszott, hogy kik azok, akiknek nagyon jól működik a cége. Voltak a miénknél sokkal profibban összeál-

lított standok is, de sok volt abból is, mely elég hevenyészetten volt kivitelezve.

A standok véglegesítése után megnyitották a vásárt. Csapatunk tagjai szétváltak, s ki-ki végezte a saját dolgát. Néhányan a standnál segítettek a nézelődőket, volt, aki a céget népszerűsítette, a többiek egy játékba próbálták az arra járókat bevonni, mely összehozta az embereket. A játék nagyon ötletes volt, s nagy sikere is volt. Az embereknek a kezébeadtunk egy papírból készült kulcsot, melyen a cégről volt pár információ, meg egy rajz egy macskáról. Minden kulcson más és más rajz volt, a cél a macska párjának megtalálása volt. Volt hős macska, vidám macska, Harry Potter macska, gonosz macska... stb.

Ez után a nyitóceremónián vettünk részt a hotelben, s megkezdődtek a prezentációk. A színpad gyönyörűen volt felépítve, hatalmas kivetítők, színes fények. Akkor hangulat kerekedett a nyitás után, hogy mindenki hihetetlen izgalommal

Sz subjektív

várta más cégek prezentációit. Miután végignéztünk pár előre kiválasztott prezentációt, köztük a későbbi nyertes britekét, át kellett mindenkinek mennie arra a helyre, ahová irányították. Mire mi sorra kerültünk, már láthatuk, hogy kiknél leszünk jobbak, s kik azok, akiket túl kell szárnyalnunk. Az öt fős prezentáló csapatunk elképesztően jó előadást nyújtott. Mind a zsűri, mind a nézők nevettek, a rapnek hatalmas sikere volt. Mikor ismerkedtünk a többiekkel, s megkérdezték, hogy honnan jöttünk, s mondtuk, hogy Magyarországról, az első dolog, amit mondtak, hogy „ja, ti vagytok a raperek, nagyon jó volt az előadásotok!”. Ahhoz képest, hogy milyen gyér tapsot kaptunk, amikor először megjelentünk a színpadon, a végén tényleg mindenki szívből tapsolt, s éljenzett! Még egy Norvégiában élő magyar néni is eljött nekünk szurkolni! A csapat többi tagja nagyon büszke volt rájuk, hogy egy ilyen kis teremben, egy ilyen kis színpadon ilyen hangulatot tudtak teremteni.

Az első nagyobb megmérettetés után elmentünk ebédelni, s pihenni egy kicsit, utána pedig rögtön kezdődött a vásár második felvonása. Egyre jobban belejöttünk abba, hogy hogyan is szólítsuk meg az embereket, s marasztaljuk őket a standunknál. Játszottunk zenét, fényképeket készítettünk más cégek kabalaállataival, hívtuk őket táncolni. A zene egy kicsit feldobta a versenyzőket, így mindenki vidámabban folytathatta a standnál a kiszolgálást.

A vásár után megint összegyűltünk a nagyteremben, s hat prezentációt hallgattunk még meg, hat olyan cégtől, melyek szociális dolgokkal foglalkoznak. A legjobban két cég tetszett, az egyik idős emberek segítségével foglalkozik, a másik pedig drogtermesztő földek helyére kávéfésztet. Ez után még egy rövid vásár volt, s lebontottuk a standokat. Este egy erődítménybe mentünk vacsorázni. Az eső esett, így csak bent tudtunk enni, ahol nem volt egy árva szék meg asztal sem, mindenki a földön ült. Jó hangulatban telt a vacsora. Utána elmentünk egy helyre, ahol koncerteket szoktak tartani. A színpad egy szikla falában volt, nagyon jól nézett ki. Sátorok alatt ültünk, kaptunk pokrócot is.

Egy nagyon jó együttes játszott, akiket, miután hazaértünk, mindenki bejájkolt Facebookon. A koncert alatt elállt az eső is, így az összes versenyző kiment táncolni, ugrálni. Nekem aznap volt a születésnapom, s a barátaim, csapattársaim megleptek azzal, hogy megkérték az együttest, hogy énekeljék el a Happy Birthdayt. 34 ország több mint 300 diákjának szájából hangzott fel a dal egyszerre. Felejthetetlen születésnapom volt részem ott Oslóban, az már biztos! Ezek után hazamentünk, s míg a liftben vártunk, sokan kérdezték, hogy mikor csapunk egy bulit születésnapom alkalmából, s sokan gratuláltak. Mindenki olyan kedves volt és közvetlen!

Másnap reggel megint a

nagyteremben gyűltünk össze, ahol a JazzCode adott nekünk elő. Nagyon furcsa és egyben élvezetes előadás volt. Az üzlet, a vállalkozások létrehozása, menete, leírása össze volt fűzve a zenével. Mindent úgy magyaráztak el, hogy párhuzamokat vontak a jazz és az üzlet között. Nekem nagyon tetszett. Ezután következett a panelinterjú, az utolsó megmérettetés, hisz már a standinterjún is túl voltunk, amin nem kaptunk túl jó visszajelzést a zsűritől, úgy éreztük, nem fordítottak ránk kellő figyelmet.

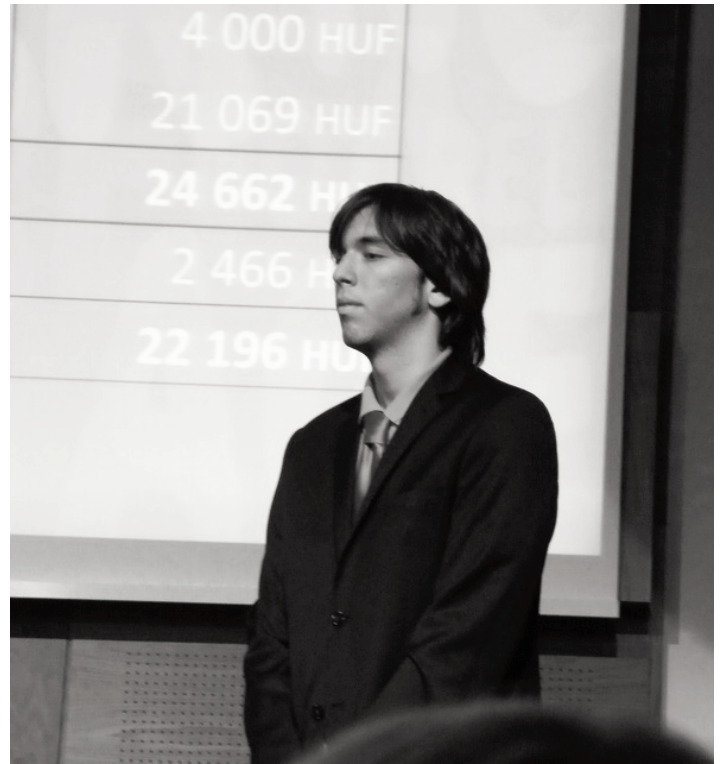
A panelinterjú hamar véget ért, ezt a benne résztvevők sikeresnek érezték, s a csapat megkönnyebbulően indult ünnepelni. Ezután a városban csináltak nekünk programot. A

vállalkozások minden tagját különválasztották, így minden csapatban több országból voltak a fiatalok. Én egy török és egy francia fiúval meg egy norvég lánnyal voltam. Minden csapat kapott egy feladatot: egy építményt kellett készítenünk tésztából, úgy, hogy minél magasabb legyen, de ne törjön el a tészta, és a tetejére egy pillecukrot kellett tenni. Volt egy elképzelésünk, de nem tudtuk megvalósítani rendszeresen, így nem a miénk lett a legmagasabb építmény. Az építés után a városba mentünk, fotókat kellett csinálnunk, ami valahogy kapcsolódott a JA-YE-hez. Plankingoltunk is, élő feliratot készítettünk, mi alkottuk a JA-YE-t. Nagyon jól telt a délután. Mikor visszaértünk, kezdhettünk is készülni az esti gálavacsorára és eredményhirdetésre. Mindenkinek szép ruhában kellett mennie, így koktéluhába és öltönybe öltöztünk. Szépen berendezték a termet asztalokkal. Azt hittük, hogy gyorsan lezajlik az eredményhirdetés, de tévedtünk. Minden fogás után jelentettek be nyerteseket, ezek különféle kisebb díjak voltak. Örültünk volna, ha mi is kapunk ezek közül, mert tisztában voltunk azzal, hogy a fődíjra nem sok esélyünk van. Sajnos semmit nem nyertünk ezek közül sem, pedig voltak erősségeink. A standunk, az eladási módszereink, a prezentációnk, a nyitottságunk, a vidámságunk – de úgy tűnik, mindez nem volt elég. A vacsora nagyon finom volt, a pincérek összeviszsa repkedtek az asztalok között a tálcákkal, tányé-

rokkal. A desszert után végül kihírdették a nyerteseket. A harmadik helyezett a szlovák ACE cég lett. Ők különleges, fogkrémadagoló fogkeféket gyártottak, ezzel szerették volna a gyermekeket rábírni a rendszeres fogmosásra. A második helyezést a newQReation I/S nyerte el Dániából, akik okostelefonokhoz készítettek egy programot, amivel könnyebbé teszik a vásárlást. A fődíjat pedig az angolok nyerték meg, akik parfümtollat készítettek.

Az ő standjuk állt a miénk mellett, nagyon nyitott társaság voltak, sokat beszélgettünk velük. Ők voltak azok, akik a mi cégünket is esélyesnek említették. Nem volt valami eget rengetően különleges a termékük, de jól tudták eladni, professzionális volt körítés, erős a marketing. A honlapjuk nagyon igényes, szép volt, hihetetlenül jó reklámvideót is készítettek. Nagyon magabiztosak voltak, s rengeteg támogatójuk volt. Egyedül a standjuk nem tetszett nekem, azt gyengének tartottam.

A cégek közül nekem a lett csapat tetszett a legjobban, ők bicikliket újítottak fel és készítettek hozzá kiegészítőket. Nagy esélyesnek még a portugál céget tartottam, akik újrahasznosítható és többször is használható, üveget helyettesítő víztárolót árultak, benne csapvízzel. Ennek a két csapatnak a termékei mellett tetszett a spanyolok terméke, akik egy órát árultak, amely mérte, hogy mennyi vizet fogyaszt az ember egy fürdés alatt és hogy ez mennyi pénzbe is kerül

neki, s hogy mennyi időt töltött a zuhany alatt. A legjobb stand az izraelieké volt szerintem, nagyon szépen összeállították, izléeses és mégis figyelemfelkeltő volt. Két cégnek volt kabalaállata, ami jó ötlet volt, bár mi kabalaállat nélkül is tudtuk népszerűsíteni a cégünket, s megállítani az embereket a standunknál. Szerintem összességében nagyon jól helytálltunk egy ilyen nagy jelentőségű versenyen, más országokhoz képest is. Amit utólag másképp csinálnék, az a termék újragondolása, új termék kitalálása lenne. A versenyen minden cég valami újat mutatott be. Igaz, ötletesek voltak a pólóink, de ezekkel versenyre sem tudtunk kelni a parafadugó-pendrive, az étrendkiegészítő vitaminos rágó, a parfümtoll vagy a bizsergős szappan mellett. Itt nagy figyelmet fordítottak az innovációra, a pénzügyekre, marketingre. Szerintem, ha a ter-

mékünk más lett volna, az első háromban benne lettünk volna, hisz cégünk üzenete megragadta az embereket, csak nem a megfelelő eszközzel próbáltuk azt terjeszteni. Bár még így is néhány felnőtt és sok fiatal megjegyezt minket, nyomot hagytunk az emberekben.

Köszönjük szépen azoknak a cégeknek a támogatását, amelyek ezt az utazást, egy kiemelkedő nemzetközi versenyen való megmérettetést lehetővé tették számunkra!

A boldogság nagyon fontos. S mi boldogok voltunk, hogy kint lehetünk ezen a megmérettetésen, s sikeresen megálltuk a helyünket. Rengeteg új tapasztalattal, tudással gazdagodtunk, amit szeretnénk is felhasználni mind a tanulásban, mind a majdani munkánkban.

Varga Dóra (11. évf.)
képek a versenyről:
akg.hu/foto/2011/oslo

„Nem tudok más munkát elképzelni”

interjú Zrinszky Ildikóval, az AKG büfé vezetőjével

Sz subjektív: Hogy kezdődött ez az egész, hogy adódott az, hogy itt lettél büfés az AKG-ban?

Ildi: Tizenhat évvel ezelőtt kezdődött, egy újsághirdetésben vette észre a férjem, hogy egy iskolabüfé bérleti joga átadó. Eljöttem, megnéztem, és nagyon megtetszett – annál is inkább, mert annak idején, amikor ez a sulis még általános iskola volt, én itt voltam napközis tanár.

Sz ub: És nem érzed visszalépésnek napközisból a büfést? Vagy ugyanúgy jól érzed magadat itt, mint AKG-s?

Ildi: Visszalépésnek? Dehogyan! Először is idősebb gyerekek vannak, mint a napköziben, ahol általános iskola alsó tagozata volt, én is fiatalabb voltam, de ez a munka szuper. Imádom.

Sz ub: Meg a büfést alapvetően jobban szeretik, mint a tanárokat.

Ildi: Hát igen, mert én nem osztok rossz jegyeket, de azért tudok ám én is mérges lenni, ezt itt mindenki tudja. De csak egy picit mérges.

Sz ub: A te gyerekeid ide jártak az AKG-ba?

Ildi: Nem, nem jártak ide (most már mindkettő diplomázik lassan). A fiamnál eszembe jutott, de aztán egy hasonló szemléletű iskolában végzett, Budaörsön, a lányom pedig festészetet tanult egy speciális iskolában (akkor még nem volt itt művészeti tagozat). Lehet, hogy nem lett volna szerencsés, ha ide járnak. Például ők biztos, hogy nem fizettek volna a büfében.

Sz ub: És ha te most lennél gyerek, akkor szívesen járnál ide? Érzed, hogy nagyjából

milyen lehet itt a diákoknak?

Ildi: Amikor én diák voltam, akkor ilyen iskola nem nagyon létezhetett volna. Konkrétan, amikor megláttam a matektanárt a folyosón, akkor görcsbe rándult a gyomrom. De ennek a sulinak tényleg sokkal szabadabb, családiasabb légköre van, mint bármelyik másiknak.

Sz ub: És miért jön be neked az iskola légköre annyira?

Ildi: Mindig is gyerekekkel akartam foglalkozni, annak idején még pedagógusi pályára is készültem. Tudom, hogy ez nagyképűen hangzik, de egy kicsit pedagógusnak is érzem magam, mert én ösztönből-zsigerből beszélem a gyerekek nyelvét.

Sz ub: És akkor most már az AKG szerves részének tekinted magad?

Ildi: Igen, pontosabban 14 éve,

amikor ide leköltöztem, azóta. Ugyanis 2 évig az elsős volt a büfé. De mióta itt vagyok az alagsorban, azóta én magam is egy vérbeli AKG-s vagyok.

Takács Iván Péter (9ny évf.)

A terápia

Olvastál már olyan könyvet, hogy azt érezted, ilyen elmebeteg dolgot nem lehet kitálatni? Mert én biztos tudok neked ilyet mondani: A terápia.

Sebastian Fitzek könyve Németországban már 2006 óta kapható, de nálunk csak nemrég került a polcokra. Magyarországra a Könyvmolyképző Kiadó hozta be, és Vörös pöttyös könyvek sorozatban árulják. Ebben a sorozatban jelent meg a népszerű Twilight saga, a Vámpírnaplók, de az Elfújta a szél új kiadása is. Így nagyon meglepő volt ebben a társaságban találni egy olyat, ami nem tartalmaz se vámpírokat, se szerelmet – furcsa volt, de jöle-

sett végre a manapság oly népszerű műfajtól eltérő könyvet látni.

Amikor kinyitottam és elkezdtem olvasni, rájöttem, hogy nem kellett csalódnom. Az első oldaltól kezdve izgatott félelem kezdett rajtam úrrá lenni, és ez kitarított az utolsó lapig.

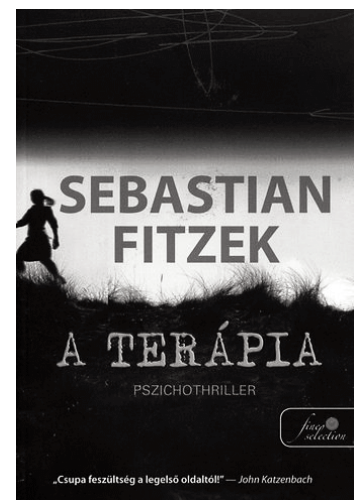
Főhősünknek, a sztárpszichiáter Viktornak, négy évvel a történet kezdete előtt tűnt el az akkor 12 éves lánya, Josephine. A kislány rejtélyes betegségben szenvedett, és senki nem tudta meggyógyítani. Amikor a lánya eltűnt, Viktor a nyaralójába menekült, elzárkózott a külvilágtól és abbahagyta a praktizálást. Ez a látszólagos történet. Aztán a szálak egyre jobban kezdenek összegabalyodni. Ki-

derül, hogy a történetet a zárt osztályon lévő Viktor meséli orvosának, aki elhatározza, hogy kideríti, mi az igazság. A könyvben senki és semmi nem az, aminek látszik. És pont ez ejti az embert bűvöletbe. Míg olvasod, nem érzed magad biztonságban még egy napsütéses nyári délutánon sem.

Olyanoknak ajánlom ezt a könyvet, akiknek elégük van a szerelmes, vámpíros regényekből, és nem félnek használni az agyukat a szálak kibogozására.

Gálosi Dóri (8. évf.)

Sebastian Fitzek: *A terápia*
(Könyvmolyképző Kiadó,
2010, 280 o.)

Szent Johanna Gimi

Egy éve jelent meg Leiner Laura nagyszerű könyvsorozatának első része: *A Szent Johanna Gimi*. Nem fűztem hozzá túl sok reményt, de olvasás közben rádöbbsentem, hogy ez a könyv egy az egyben rólunk, mai fiatalokról szól.

A könyv első lapjain rögtön a mai fiatalság egyik kedvenc internetes oldalán, az iWiW-en találjuk magunkat. Az osztály tagjainak adatai, érdeklődési körei, kedvenc együttese, hobbija látható itt. A könyvsorozat egy lány gimnazista éveiről szól, eddig négy kötet jelent meg, mindegyik egy iskolai félévet mutat be.

Reni, a könyv főszereplője most kezdi el a gimnázium első osztályát, azaz kilencedikes lesz. Költözés után vannak, s az állandóan kamaszkezelő kézikönyveket bújószülei a budai Szent Johanna Gimnáziumot nézték ki számára. Reni rögtön összebarátkozik az osztálytársaival, legjobb barátja a különc, emós lány, Virág lesz, legjobb fiúbarátja pedig Arnold, a Beatles-mániás okostojás. Osztályában vannak kockák, akik miatt nap mint nap kell bővíteni a házirendet, ugyanis mindig találunk egy módszert, hogy egy konzolt a TV-hez kössenek, vagy hogy hangosan zenét hallgassanak. Megismerünk rockereket, strébereket, deszkásokat, zenészlelkeket, francia származású fiút s sok olyan embert, aki a szívünkhöz nő a könyv olvasása során.

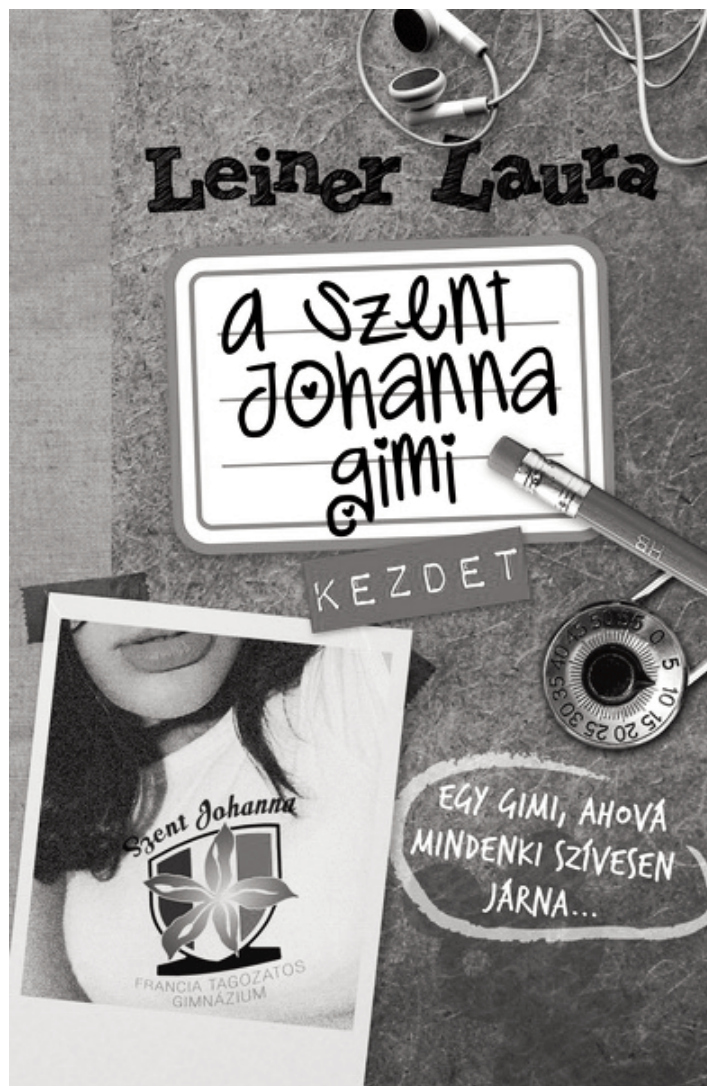
Reninek eddigi két gimnáziumi éve során meg kellett küzdenie a barátság-

gért, szerelemért, a jó jegyekért rajzból vagy épp azért, hogy elmehelesen egy buliba.

Ezt a könyvet leginkább 10-14 éveseknek írta Leiner Laura, legalábbis ez a korosztály olvassa legszívesebben, de bevallom, nekem is nagyon tetszett a *Szent Johanna Gimi*.

A legjobb benne, hogy végre nem az amerikai fiatalságról olvasunk, hanem magyarokról, egy magyar írónőtől. A szereplőkkel szinte ugyanazok a dolgok történnek meg, mint velünk szoktak. Mi is hajtunk a jó jegyekért, azért, hogy a barátainkkal jól érezzük magunkat, néha összeveszünk, aztán kibékülünk, eljárunk bulizni, lógunk a Facebookon, rosszközdünk, szívatjuk a másikat, szerelembe esünk, de a fiút mi nem érdekeljük, aztán úgy gondoljuk, hogy van esélyünk, de rájövünk, hogy mégsem, s így tovább. A mi szüleink sem bírnak velünk, bár a könyvben Reni épp egy könnyebb eset, minden jegye kitűnő, kivéve a rajzot, ami miatt egy kissé szerencsétlen is.

Az embereken és a velük történő dolgokon kívül a gimnáziummal is tudok párhuzamot vonni, ez is egy alapítványi gimnázium. Az iskolában van iskolarádió, bár ott egész nap, megállás nélkül szól

a zene, amit nálunk is el tudnék képzelni – kár, hogy mindenkinek máskor van szünete. A *Szent Johannában* is van újságíró szakkör, ahová csak a legjobbak kerülnek be, nagy kiváltság ott lenni, van rajzszakkör, színjátészó, minden, mi szem-szájnak ingere. Ami külön tetszett a könyvben, hogy a fő karakter által sok új könyvről, filmről és zenéről olvastam, mivel a SzJG-s iskolaújságban az ő rovata volt a könyv, film és zeneajánló. A Godot-ra várvát például ezért kezd-

tem el olvasni.

Első gondolatom volt a könyv olvasásakor, hogy az író talán az AKG-ba járhatott, utána néztem, de nem.

A könyvet azoknak ajánlanám, akik arra kíváncsiak, hogy milyen lehet egy mai magyar középiskolás élete.

Varga Dóra (11. évf.)

Leiner Laura: A Szent Johanna Gimi 1. – Kezdet (Ciceró Könyvstúdió Kft., 2010, 386 o.)

Itt ért véget az út?

10+4 év Potter

1997 és 2007. 2001 és 2011. Négy éve annak, hogy J. K. Rowling kiadta keze alól az utolsó kötetét a hétrészes könyvsorozatnak. Három hónapja annak, hogy a filmipar is letette utolsó tiszteletét Harry Potter és mindvégig hűséges barátai előtt. Van, akit nem izgat igazán, hogy tényleg befejeződött a saga. Hogy nincs több történet, hogy ennyi volt. De vannak milliók és még milliók, akik rajongóknak hívják magukat, és máig nem hiszik el, hogy vége. Természetesen felmerül a kérdés: jelenti-e a történet vége a Potter-univerzum végét?

Három szempont létezik, amikből Harry világát szemlélhetjük. A könyvek, a filmek és a külvilág. A kitaláció, a megvalósítás és a valóság. Rowling asszony, a színészek és a közönség. Harry Potter, Daniel Radcliff és a jelmezes rajongók. Mind más időszámításban élnek. Rowling tárcája egy kicsit megduzzadt, Radcliff és társai felett elhúztak az évek, és immáron felnőtt emberek. Ami viszont érdekesebb, hogy a rajongók is felnőttek. Kis, ugráló tizenéves fiúkból és lányokból férfiak és nők lettek. Ők voltak, akik 1998 júliusában sorba álltak hajnalban, hogy elsők legyenek a második kötet meg-

szerzésében. Ők voltak, akik 2001 novemberében a mozik előtt tolongtak, hogy bejussanak az első Potter-film premierjére. És mintha semmi se változott volna: idén is ők siettek az utolsó filmre, és most is ők öltöztek be a rajongói találkozókra – pont, mint régen. Számukra sosem lesz vége ennek az egésznek. Lehet, hogy kinőnek belőle, vagy el is felejtik, de majd megmutatják gyermekeiknek, újranézik velük a filmeket, és a kicsikkel együtt csöppennek vissza Harry világába.

Arról nem értesültem, hogy J. K. Rowling mit érez a történet lezárásával kapcsolatban, de

abban biztos vagyok, hogy ha semmit sem csinál hátralévő életében, dédunokái még akkor is aranyéletet fognak élni jelenlegi vagyonából. A színészeknek pedig befejeződik egy élet, és kezdődik egy másik. Többen elmondták, hogy nehéz lesz otthagyni a roxforti életet, és mindig szívesen beszélnek majd a filmek forgatásával kapcsolatos élményeikről. Természetesen új szerepek után néznek, és ne ijedjünk majd meg, ha Daniel Radcliffet szemüveg, vagy Emma Watsont talár nélkül látjuk.

Az utolsó filmről annyit érdemes elmondani, hogy tisztessé-

ges volt, a többi Potter-filmhez és egy tízéves projekt lezárásához képest is. Végtelen speciális effekttel, éppen megfelelő mennyiségű szerelemmel, a gonosz bukásával és egy komolytalan, mégis vicces epilógussal zárul tehát a nyolcrészesre bővített filmsorozat. S míg a történetnek ténylegesen vége, addig Harry Potter iskolás kalandjai sose fognak feledésbe merülni. Az első könyv egyszer talán még kötelező olvasmány is lesz az egyik jövőbeli irodalomórán.

Turczy Ádám (10. évf.)

Minden eltörik

Jodi Picoult: Törékeny

Eltörik a váza, eltörik az üveg, széttörik a fa, eltörik a bőgre és összetörik a szív. Van még egy dolog, ami eltörik, a csont. Jodi Picoult könyve pont erről szól.

Nem tudtam, miről szól ez a könyv, az anyukám dicsérte és ajánlotta nekem. Aztán megértettem, miért dicsérte ennyire. Willow, a törékeny kislány 4 törött csonttal jött a világra. Egész életét testgipszben töltötte, mert miután begyógyul egy törése, eltörik egy másik csontja. Az életét megkeseríti

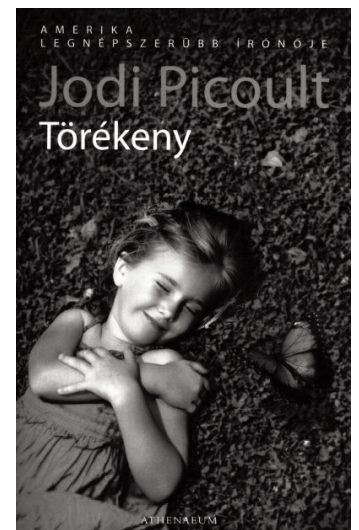
az állandó testgipsz, a család megromlott kapcsolata és még sok más dolog. A kislány egyébként okos, ügyes, olyan dolgokat tud, amiket egy felnőtt is alig. Csodálatos, hogy 3 évesen már könyvet olvas, és olyan meglepő adatokat tud, mint például: egy felnőtt nő életében több kilogramm hajat nyel le... Annyira beleképzeltem magam a történetbe, hogy elképzeltem, milyen lesz az életem, ha nekem is ilyen gyerekek születnek. A repülön olvastam ezt az érzékeny és aranyos történetet, és még most is,

ha unatkozom, mindig ezt olvasom, mert mély benyomást tesz rám az, hogy elképzelem a házat, amiben a történet játszódik, a kórházat, a szállodákat és mindent. Elképzelem Willow arcát, az anyját, átérzem a történetét.

Mindenkinek ajánlom, mert csodálatos, aranyos és eseménydús történet!

Szabó Borbála (8. évf.)

Jodi Picoult: Törékeny
Athenaem 2000 Kiadó,
2010, 350 o.

Tudjuk, hogy Jedi vagy!

avagy a népszámlálás diákszemmel

Elkezdődött. Megszámolják a magyart. Október 1-től 31-ig minden lakásba bekopogtat egy népszámláló biztos, aki odaadja, majd egy hónappal később el is viszi a kérdőívet.

Na nem kell megijedni, a népszámlálás anonim. Tehát bár mindenkinek kötelező kitölteni, különben büntetésre számíthat, akár olyan nyilvánvaló lehetetlenséget is be lehet írni, mint hogy jedi vagyunk.

És itt el is érkezünk ahhoz a ponthoz, ami egy hozzám hasonló korú embernek talán a legérdekesebb lehet. Mert persze nem elhanyagolható, hogy országszerte több mint 40 ezer számlálóbiztost alkalmaznak, de akkor is sokkal izgalmasabb, hogy az emberek a népszámlálás ürügyén milyen hülyeségeket találnak ki.

A legnépszerűbb kezdeményezés az, hogy vállald, hogy jedi vagy. George Lu-

cas filmje, a Star Wars már sok iparágat megihletett, sok népi kezdeményezés követte, most éppen a népszámláláson van a sor. A csoportnak, ami arra biztat, hogy vállald a jediséged, már 17 772 követője van. A napokban még országos tévécsatorna híradójába is bekerült ez a hír. Itt a népszámlálás szóvivője kijelentette, hogy ő nem találja annyira viccesnek a dolgot, de ha az emberek ettől jobban érzik magukat, hát legyen. Találkozókat, táborokat szerveznek, és a legelvetemültebb emberek megpróbálnak a jedi vallás törvényei szerint élni. Vagyis békében, egyetértésben, egyensúlyban és igazságban. Ha te is jedi akarsz

lenni, nem kell mást tenned, mint nyomnod egy lájkot a Facebookon, és a népszámláláson vallásnak beírni, hogy Jedi rend. Persze, ha úgy érzed, hogy inkább a sötét oldal létezik benned, természetesen azt is mondhatod, hogy szith vagy, de tudnod kell, hogy mi, jedik, többen vagyunk!

(2001-ben Ausztráliában 70 ezren vallották magukat jedinek, Kanadában 21 ezren, Új-Zélandon 53 ezren, ami a népesség 1,5 százalékát jelentette. Angliában és Walesben 390 127 jedi volt 2001-ben, a népesség 0,7 százaléka. De Brightonban például a népesség 2,6 százaléka vallotta magát jedinek.)

Ha viszont úgy döntesz, hogy a Star Wars világa távol áll tőled, még mindig jellelheted magad a Repülő

Spagettiszörny Egyháza tagjának, sörimádónak vagy esetleg csillámfaszlámanak is.

Én azt javaslom, hogy bármilyen vallású vagy, a népszámlálás ezen kérdését nem kell olyan komolyan venni, és ha te is úgy gondold, lehet komolytalan választ adni.

Az erő legyen veled!

Gálosi Dóri (8. évf.)

Wamp - a design vásár

Beléptem, körbenéztem. Nem tudtam, hova menjek először, annyi minden volt ott. Meglátam egy csokiárust, és odamentem megnézni, mit árul. Megkérdeztem, hogy mi milyen csoki, ő azt válaszolta, hogy van mandulás, likőrös, sima, mákos és még mondott sok más ízt, de azokat már nem tudtam megjegyezni. Továbbmentem a következő standhoz, ahol gumibelsőből készült táskákat és pénztárcákat árultak. Sajnos tudtam, hogy minden drága, ezért csak nézelődtem. A következő árus babaruhákat árult, az unokahúgaimra gondoltam, és arra, hogy nagyon örülnének egy macis pulcsinak vagy sap-

kának. Az a jó, hogy itt még a kicsiknek is árulnak dolgokat. Nézelődés közben láttam egy olyan nőt, aki olyan pulcsikat árult, amit ha leveszel, akkor összehajthatod táskává, és kényelmesen hordozhatod. Fiatal designerek terveztek olyan karkötőket és gyűrűket, amikre te magad tehetsz színes és mintás gombokat. Egyik kedvencem az a póló, amire városok vannak ráírva, és te bejelölheted, hogy hol voltál. Egy másik érdekes cucc az, ami cipzárból készült. Ez lehet táska, tolltartó, pénztárca. Sok órát töltöttem még ott, de még így sem tudtam végigjárni az összes árust.

Nagyon ajánlom mindenkinek, hogy legalább egyszer menjen el, mert megéri. A vásár időpontjának megtudásához látogass el ide: www.wamp.hu. Jó vásárlást és kikapcsolódást!

Szabó Borbála (8. évf.)

Diákdráma: Punk Rock a Pesti Színházban

„Egy vérző világ az otthonom
Ilyen világban kell talpon maradnom”

Hogy mire gondoltam, mikor meghallottam a darab címét? Természetesen a zenére. A pörgős, szókimondó, szabad punk rockra. Arra, hogy a darabban központi szerepet fog játszani a punk rock. Így is történt, csak kicsit máshogy, mint ahogy elképzeltem.

Anglia, Stockport, egy fizető iskola a helyszín. Olyan fiatalok tanulnak ott, akik nem gazdagok, de szüleik meg tudják fizetni nekik ezt az iskolát. Tizenhét évesek, érettségi előtt állnak. Hat diák, hat különböző egyéniség.

Hetedikként egy új lány érkezik, Lilly Cahill személyében. Lilly hamar beilleszkedik az osztályba, megismeri társait, akik olyan karakterek, mint akikkel a mindennapi életünk során gyakran találkozunk.

Mindegyikőjük tulajdonságaiból felfedeztem egy kicsit a saját környezetemben élő emberekben. Hiszen mindenhol vannak olyanok, akik jól tanulnak, azért, mert szeretnek tanulni, vagy mert félnek, mert a szüleik leszidják őket, ha rossz jegyeket hoznak. Ismerünk olyanokat, akik élsportolók s emellett jó tanulók, akik okosak és visszahúzódóak, s vannak olyanok is, akiket számos atrocitás ér. Vannak, akik ott rúgnak bele a másikba, ahol tudnak, jólesik nekik bántani a másikat. Ijesztő volt látni Bennett dühkitöréseit, ahogy Chadwicket gúnyolta, s testileg is bántalmazta, megalázta. Feszülten várta az ember, hogy valaki a se-

gítségére siessen, szinte késztetést éreztem arra, hogy odakiabáljak, hogy amit tesz, nem helyes. S bár vannak, akik próbálnak a gyengébb mellett kiállni, mint Tanya is, ez nem mindig elég.

Rossz volt látni, ahogy a többség végignézte Bennett tetteit. Egy szó nélkül túrték, és nem is tették neki szóvá később sem cselekedeteit, nem próbálták megszüntetni a lassan folyamatossá váló szekálását.

A darab tehát a szereplők iskolai hétköznapjait mutatja be, kapcsolataikat, kötődésüket egymáshoz, a világhoz. Ezek a kapcsolatok nagyon felületesek, látszott a szereplőkön, hogy nem is szerették volna a másikat jobban megismerni. Megelégedtek azzal, hogy eltöltötték egymás mellett az időt.

Felmerült bennem a kérdés, hogy miért nem szeretnék többet? Miért elég nekik ennyi kapcsolat a másikkal? Miért nem mertek kiállni a gyengébb mellett?

A darab tragédiával zárul, mint ahogy azt végig sejt-hetjük. Az ajánlóban utalást tesznek a norvégiai tömeggyilkosságokra, így ki lehet találni, hogy miként végződik a történet. Ennek ellenére tartogat meglepetést a nézők számára.

A színészek elég gyengén játszották szerepüket, számomra több szereplőnél nem volt hihető, hogy ők érettségi előtt álló diákok. Az öltözködésük, beszédstílusuk nem illett össze. Néha

olyan mondatokat mondtak, amit szóban nem szoktak mondani az emberek. Sokat káromkodtak, ezzel nem volt baj, ez próbálta hitelesé tenni őket, hiszen mostanában sajnos nagyon sok fiatal kötőszava valamilyen csúnya szó.

A díszlet tetszett, nagyon hasonlított a mi iskolánk teréhez. Az egész színpad dobogókból, székekből, egy üdítő automataból és egy pingpongasztalból állt.

A két óra túl hosszú volt számomra, néha nem tudta teljesen lekötni a figyelmemet. Számomra az sem vált nyilvánvalóvá, hogy miért követte el ez a diák ezt a tettet, de talán erre nincsenek is válaszok. A darab vége pedig... nem is tudom, olyan befejezetlennek tűnt. Vártam a katarzist, de úgy éreztem, elmaradt.

Pedig a történet jól ki van találva, nagyon sok kérdést vetett fel még így is bennem az előadás.

A darab után egy beszélgetésen vehettünk részt a dramaturggal, Kovács Krisztinával és a rendezővel, Eszenyi Enikővel.

A teljesen értelmetlen kérdések, témák mellett előkerül-

tek érdekes dolgok is. Eszenyi Enikő elmesélte, hogy pszichológusokat, szakértőket, fiatalokat kértek fel, hogy segítsenek nekik életművé tenni a darabot. Hogy megérthessék, hogy mi forgott az elkövető fejében, mi motiválhatta tettét. Erre a kérdésre nem találtak választ, mert erre a kérdésre maga a tettes sem tud általában választ adni, annyi minden szerepet játszik a tettében. Érdekes volt hallgatni a felnőttek okfejtéseit, hogy miképp tudnák kiszűrni és megakadályozni az ilyen dolgokat.

A pécsi mészárlás egyik túlélője, Ákos, és barátnője is segített nekik. Élményeit megosztotta a színészekkel, a rendezővel. Eszenyi azt mesélte, hogy furcsa módon Ákosnak nem esett nehezére elmondani a történeteket, látszott, hogy nagyon szeretne segíteni nekik, és a történetek felidézése neki is segít a feldolgozásban. Ami nagyon érdekes volt, hogy a fiú elbeszélése alapján a lövöldözés tizenegy másodperc alatt zajlott le, de ez a számára egy örökkévalóságnak tűnt, miután rádöbbsent a helyzet komolyságára.

Nem tudom elképzelni, hogy hogyan érezném magam egy ilyen eset után. A norvégiai tömeggyilkosság után egy héttel voltam kint Oslóban. Volt bennem egy kis félelem, akkor is, ha tisztában voltam vele, hogy az elkövetőt elfogták. Innen távolról is rémisztő volt hallani, hogy mi történt. Mikor kint voltam, azt láthattam, hogy az emberek minden alkalmat megragadnak az emlékezésre. Nagy figyelmet fordítottak arra, hogy összefogjanak, s vigasztalják, segítsék egymást.

A dramaturg elmesélte még nekünk, hogy Simon Stephens tanárként dolgozott, mielőtt drámaíró lett, s főként a mai fiatalokat érintő problémákról ír modern fel-fogású, kegyetlenül őszinte darabokat.

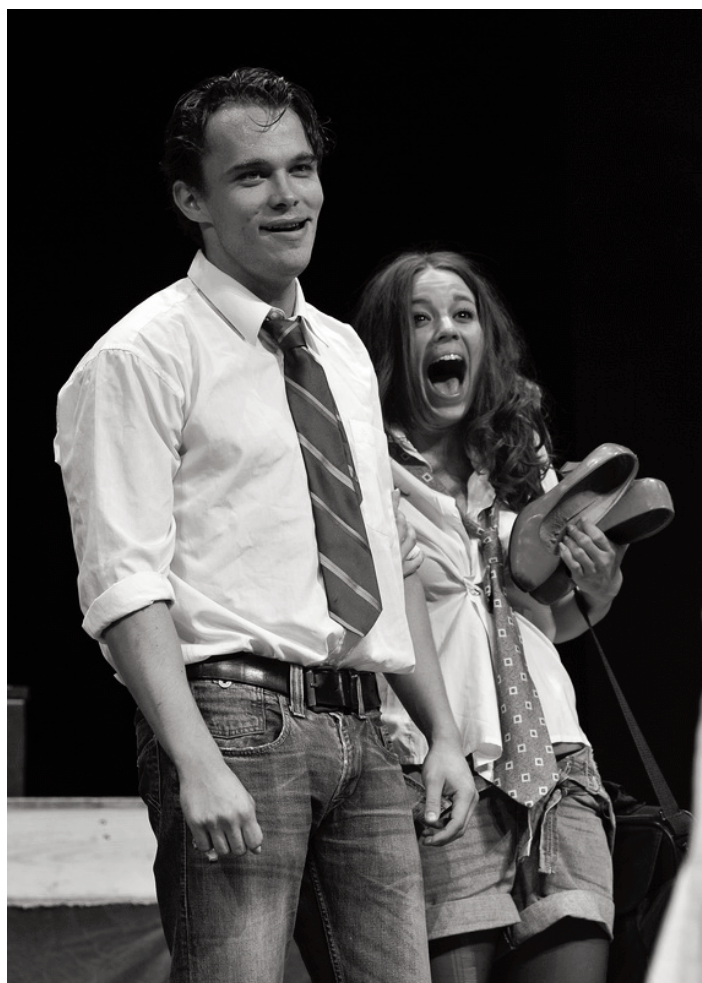
Minden rész előtt-után, lejátszottak az előadásban egy dalt, ezeket a dalokat az író ajánlotta a darabhoz, ő válo-

gatta ki. Minden dal szövegének köze volt az eseményekhez, de sajnos ezt csak az fedezhette fel, aki figyelt a dal szövegére is.

A számomra némi hiányérzetet hagyó előadás ellenére mégis ajánlanám ezt a darabot, mert érdemes elgondolkodni azon, hogy mennyi de mennyi hasonlóságot fedezünk fel az angliai kamaszok és a saját ismerőseink vagy épp magunk között. Elkerülhető-e az elkerülhetetlen, ha tudatosabbak vagyunk, ha figyelünk a környezetünkre, a másokra, az apró jelekre, amikor még tudunk talán segíteni.

Varga Dóra (11. évf.)

*Simon Stephens:
Punk Rock, Pesti Színház
Rendező: Eszenyi Enikő
Szereplők: Varju Kálmán,
Réti Adrienn,
Lengyel Tamás, Bata Éva*

„Véletlenül” felgyulladt

Október 14-én este lángok martaléka lett a salgótarjáni csokigyár, hiába próbálták a tűzoltók megmenteni. Több szomszédos megyéből is kivonultak egységek, így csaknem 80-an igyekeztek enyhíteni a kárt. Szombat reggelre fejezték be az 1800 négyzetméter alapterületű üzem és raktár több mint 8 órán át tartó oltását. Az épület szinte porig égett, a teljes mikulás- és karácsonyi csokoládékészlet odaveszett.

Ahogy utánaolvastam a dolgoknak, egészen szórakoztató megjegyzéseket találtam. A kommentelők, azon túl, hogy a mikulásokat sajnálták, vagy épp hogy nem, belekevernek a chipsadótól kezdve a külföldi import csokiig mindent. Főként arra utalnak, hogy nem véletlenül történt, és ahogy le tudtam szűrni, politikai nézettől függően változnak a vélt történések. Itt van néhány jó példa:

„Gondolom, akkor most a környékbeli réti hobbítók kanalizák a masszát, cefetül.”

„A dolgozók miatt rettenetes a dolog. Amúgy pedig kevesebb kakaómasszás cucc kerül forgalomba.”

„Tévedés, hogy olcsó. Mostantól a télapócsokik, szaloncukrok, minden megnyerte az 50% emelést az egészségügyi termékdíj miatt. Rájuk rohadt volna az összes. Véletlenül felgyulladt.”

„«még időben ki tudtak menekülni az épületből», mert futás közben idejében eldobták a benzineskannát.”

„Jó ok arra, hogy duplán emel-

jék a csoki árát!”

Azért vicces, hogy az emberek még egy ilyen egyszerű bal esetben is belekeverik politikai nézetüket, és összeesküvés-elméleteket gyártanak. De attól még biztosra veszem, hogy a Mikulás megoldja ezt a problé-

mát, és mindenkinek hoz majd idén is a csokiból készült kis klónjaiból.

Vidák Brigitta (9ny évf.)

Forrás: Index, mandiner.hu,
fotó: MTI

Gimisorozat

Csapnivaló színészi játék, élet-szerűtlen párbeszéd, nevetséges karakterek jellemzik az AKG-ban játszódó, epizódonként 5 perces Gimi című internetes sorozatot, amely már-már önmaga paródiája. Eddig 14 rész jelent meg, kénytelen voltam az összeset végignézni, és soha életemben nem unatkoztam még annyira, mint ebben a hetven percben. Az alaptörténet a sport- és művészeti tagozat közötti (óvodás szintű) viszálykodásról szól. Az is igaz, hogy az egyes epizódok alatti kommenteket olvasgatva rá kellett jönnöm, hogy a gimnazisták nagy részét sikerült lekötönni (igaz, hogy csak napi 5 perc) ezzel a buta, értelmetlen, a valóságra egy kicsit sem hasonlító sorozattal. A sporttagozato-

sok mindenféle gyerekes trüffel próbálják megkeseríteni a művészetesek életét, akik ez ellen nem tesznek semmit, csak a szerelmi életükkel és a szindarabjaikkal foglalkoznak. Ha a film készítői azt hiszik, hogy így néz ki az élet egy magyar gimnáziumban (jelen esetben az AKG-ban), akkor hatalmasat tévednek. Azt gondolom erről a sorozatról, hogy két pozitív tulajdonsága van: a helyszín és az alapötlet. Nagyon jó gondolat volt az író/rendező fejében, hogy legyen egy olyan internetes sorozat, ami egy kicsit amerikai stílusban, de a valóságtól nem teljesen eltérően festi le egy gimnázium életét szerelemmel, viszálykodással... stb., de ehhez kellett volna valamiféle tehetség. A sorozatban

megfordulnak neves színészek is, például Reviczky Gábor, aki az undok, gyerek- és pedagógusgyűlölő portás viszonylag jól kidolgozott karakterét alakítja. Nekem nem tetszett ez a sorozat, lehet, hogy valaki más teljesen eltérő véleményen van, de nálam 10-es skálán maximum 3-at kapna. Ebből egy

pont az ötlet, egy a helyszín és egyet pedig szánalomból adok neki. Hát erről nagyjából ennyit tudok mondani. Ha bárki úgy gondolja, hogy felkeltetem az érdeklődését, az látogasson el a gimisorozat.tv2.hu oldalra.

Takács Iván Péter (9ny. évf.)

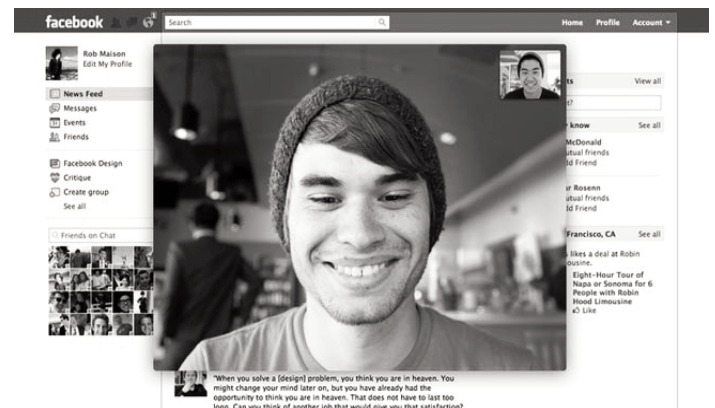
Betekintés egymás lakásaiba

Skype és Bing a Facebookban

Mindent integrálni akar a Mark Zuckerberg által fémjelzett közösségi portál, ki ne ismerné: a Facebook. A Facebook alapító-vezérigazgató nemrég tartott egy hadüzenettel is ellátott újdonság-bemutatót, ahol lerántotta a fátylat olyan új funkciókról, mint a videochat és a beépített keresőmotor. A Google morog, Zuckerbergnek és a Bill Gatesnek (Microsoft, Skype, Bing) vigyor ül az arcára, én meg azon tűnődök: hamarosan átveszi az internet helyét a Facebook? A Skype videochat szolgáltatás nemrég kezdett el üzemelni Magyarországon is a Facebook chat-ablakában.

A júliusi sajtótájékoztató után nagy valószínűséggel fehérre dermedt az összes Google-szimpatizáns, ugyanis jelentős mértékű változtatások történtek a Facebook felhasználói felületén. Ami sokaknak feltűnhetett: a chatablak egy új funkcióval gazdagodott, mostantól már egymás szép fejét – vagy mi-egymását – is láthatjuk, ha akarjuk, hiszen videobeszélgetést folytathatunk a Facebookba beintegrált Skype segítségé-

vel. Tudjuk jól, hogy a Skype-ot nemrég megvette a Microsoft szoftverfejlesztő vállalat, ami mellesleg nagy értékben fektet be a Facebookba, most pedig a Microsoft Bing keresőmotort is berakják a 800 millió aktív felhasználóval rendelkező közösségi portálba, amivel egy enyhén szólva is óriási konkurenciát állítanak a Google-lal szembe. Ezt én nyílt hadüzenetnek tartom a Google felé, de hát erről szól ugyebár a

piaci verseny. A videochat minősége nem lehet kérdés, hiszen ami Skype, az Skype, ráadásul még mindig ingyenes. És ki ne örülne valaminek, ami új és ingyenes? Kérdés csak az, hogy hol áll meg a Facebook. Én – mint általában sokmindenki más – naponta használom a Facebookot, oda vezet az első utam, mikor a gép elé ülök. Ott beszélgetek a barátokkal, ott tervezem a napjaimat, ott osztom meg, amit szeretek, sőt, ott kívánok boldog születésnapot annak, akinek kell. A Facebook lett az ember-

ek személyes tanácsadója, megmondja, melyik embert ismerheted, melyik reklám való neked, milyen linkre kattints. Már egy ideje átvette az instant üzenetküldők helyét, most átveszi a Skype helyét, ráadásul belekerült egy keresőmotor, ami, ha nagyon akarom, még a Google-t is helyettesítheti. Mit akarnak ezzel? Én azon gondolkodom néha, hogy nem lenne-e egyszerűbb integrálni az Internetet a Facebookba.

Turczai Ádám (10. évf.)

Popkult és improvizáció a színházban

Többször halottam már TV-ben, olvastam újságban a „független színház” kifejezést, de őszintén szólva, eddig nem igazán tudtam, mit is jelent ez a fogalom. A hétvégén azonban a Maladype Színház előadását látva, a színház mint fogalom egy egészen új jelentést kapott számomra. Ez kicsit más volt, mint a legördülő vörös függöny és a látványos díszletek világa.

A színház már első látásra is eltért a megszokottól: a nézők körbeülték a színpadot, ami tulajdonképpen egy hatalmas fehér tornaszőnyeg volt. Az előadás díszleteit és jelmezeit a minimalizmus jellemezte. A szereplők egységesen egy fekete kétrészes mackó-játszóruhát viseltek, amit kedvük szerint nyújtottak, vagy akár a fejükre is húzhattak.

Az első jelenet alatt az az érzés nyilallt belém: Te jó isten! Micsoda ostobaság ez! – de a második jelenetben már kezdem érteni, miről is lesz szó.

Az előadás Georg Büchner Le-

once és Léna című klasszikus darabjának modern feldolgozása, melynek szereplői egy általuk nemkívánt házasság elől menekülnek – a véletlen folytán, kalandos úton, természetesen – egymás karjaiba. Az előadás attól újszerű, hogy a történet részleteit különböző stílusban, sokszor a közönséget is bevonva, improvizálva adják elő (pl. Zaccomer Mária tanárnőt a fináléban boldog menyasszonyként láthattuk egy – szintén a nézők közül verbuvált – fiatalember karjaiban). A színeszek minden jelenetre 4 verziót, 4 különböző stílusú meg-

közelítést dolgoztak ki, és hol a közönség, hol a sarokban ülő rendező-játékmester választotta ki, hogy aznap este épp melyiket adják elő. Nekem különösen tetszett az Alt Shift Q című jelenet, amelyben a szereplők videojáték-figuraként mozognak, illetve tetszett még a hollywoodi stílus is, melyben számos popkult utalás is megjelent (pl. „Szemetek! Kicsináltok Kenny!”).

A társulat 2002 óta játszik, és nemcsak művészi felfogásban, de működésében is független. Pályázatokból tartja fenn magát, nem állandó helyen, hanem meghívásos alapon játszik sok színházban, itthon és külföldön egyaránt. Aki szeretné megnézni a darabot, vagy valamelyik másikat az együttes repertoárjából, keresse fel a társulat honlapját:

www.maladype.hu

Gyórfi Róza (8. évf.)

*Georg Büchner: Leonce és Léna (Maladype Színház)
Rendező: Balázs Zoltán
Szereplők: Faragó Zénó,
Lendváczy Zoltán,
Fátyol Kamilla*

A menekülő vérfarkas

Az *Elhurcolva* című film rendezője az a John Singleton, aki a Halálósabb irambant is rendezte, sőt, még karrierje elején 2 Oscarra is jelölték. A filmet akcióthriller kategóriába sorolják, ezért én is azoknak az embereknek ajánlom, akik szeretik az izgalmakkal és sok akciójelenettel dúított filmeket.

A film forgatókönyvét a szokásos amerikai stílusban írták meg, ezzel kapcsolatban ne várjunk újdonságokat. Újdonságot a főszereplőt alakító Taylor Lautner nyújt, akit már ismerhetünk az Alkonyat filmekből, de most nem a macsó vérfarkas szerepében jelenik meg a filmvásznakon, ugyanis most egy 19 éves fiút alakít. Tudom, Taylor Lautnert nem az akciófilmekben szokhattuk meg, de

így elsőre nem is alakított rosszszat, sőt, a karaktere nem törpült el a többi híres színész mellett sem. Na, de most nem ez a fontos, úgyhogy térjünk is vissza a film történetéhez.

A film középpontjában Nathan áll, aki egy átlagos középiskolás fiú életét éli, mígnem egy házi feladat elkészítése során rábukkan a gyerekkori képére egy eltűnt gyereket tartalmazó listán. Ekkor teszi fel magának a kérdést, ki is ő. Azonban, mielőtt meg tudná kérdezni a nevelőszüleit, már menekülnie kell azok elől, akik megölték a valódi szüleit. Karennel együtt menekül, aki szemtanúja volt mindennek, így Nathan számára Karen az egyetlen ember, akiben megbízhat. Közben, míg az FBI és egy orosz titkosügynök és csapata elől menekül, megtud részleteket arról,

hogyan kik is a szülei, hogy miért üldözik őt, és hogy miért edzette őt az apja. Ezután Nathan a saját kezébe veszi a dolgokat, és megpróbálja saját maga megoldani az ügyet. Viszont azt, hogy sikerül-e Nathannek lezárni ezt az ügyet, és kideríteni, hogy ki az apja, hogy ki is ő valójában, hát, ezt csak akkor tudjátok meg, ha megnézték az

Elhurcolvát. Jó szórakozást hozzá!

Zádor Tamás (9. évf.)

*Elhurcolva
(Abduction, 2011, 110')
Rendezte: John Singleton
Szereplők: Taylor Lautner,
Lily Collins, Alfred Molina*

A világ közepe

Israel napfényben

Az ország, amely sose nyugszik. Az ország, amely egy életre benned hagyja nyomát. Világvallások központja, népcsoportok gyülekezőhelye, a világ közepe. Jeruzsálem zsinagógáinak, templomainak illetve mecsetjeinek csendjében és a Tel Aviv-i éjszakák hangzavarában is megtalálhatjuk Izrael jókedvét, amely jókedv igenis létezik, köszönhetően a tökéletes közbiztonságnak és az emberek toleranciájának. Izraelben jártam, és nem kellett sokáig sétálnom az utcákon, hogy rájöjjelek: nem véletlenül hívják ezt az országot az Ígéret Földjének.

Új Izrael államot 1948 májusának derekán kiáltotta ki David Ben-Gurion, aki ezzel az első miniszterelnök is lett. Bevándorlások, háborúk, belső konfliktusok, majd újabb és újabb határok meghúzása következett, egészen az ezredfordulóig. Viszont ma szerencsére békét, nyugalmat és vendégszeretetet láthatunk, ha turistaszemmel nézünk körbe Izraelben; tegyük hát ezt. Jeruzsálem szó szerint egyszerű város, hiszen törvénybe van adva, hogy csak homokkőből készülhet épület. Így eléggé kirívó a Sziklamecset színarany kupolája, ha az Olajfák hegyéről bámuljuk az Óváros számtalan vallási és szent építményét. Alattunk a hegyoldalban egy zsidó temető terül el, végtelen számú, egymás hegyén-

hátán elhelyezett sírral. Úgy tartják, ide tér majd vissza a Messiás, hogy feltámassza a holtakat. Az Óváros bazársorairól mindent el lehet mondani, csak azt nem, hogy kihaltak. A véget nem érő, szűk utcácskákon, méterről méterre megtaláljuk ugyanazokat az árucikkeket – pólókat, vízpipákat, csecebecségeket –, csak az alkuozóképességünk minősége határozza meg, hogy hol és mennyiért kapjuk meg, amit szuvenírként haza kívánunk vinni. A Siratófal mellett, a Tórá hangosan, rángatózva olvasó ortodox zsidó férfiak közt sétálva nekünk is kedvünk támad egy kívánságot elhelyezni a fal egyik repedésében. Minden sarkon találkozhatunk nevetve beszélgető, rohampuskákkal és gépfegyverekkel felfegyver-

Sziklamecset

kezett katonai osztagokkal, akik szívesen útbaigazítják a turistákat. Megéri este kiállni az egyik ház tetejére, hiszen a kivilágított Jeruzsálem látványa elképesztő. Innen délre, a Negev-sivatag homokdűnéi után Eilat városát találjuk a Vörös-tenger egyik öblének partján. Modern város lévén, talán itt láthatjuk a legtöbb – nem történelmi – turistahívogató látványosságot, a delfináriumtól kezdve egészen a víz alatti megfigyelőgömbig. Ha visszafelé utazunk, akkor kerüljünk egyet a Holt-tenger felé, amelynek ultrasós vizében lehetetlen elszülyedni, így akár könyvet is olvashatunk anélkül, hogy féltünk kellene annak állapotát. Az elképesztően magas ásványisó-tartalmú víznek természetesen gyógyító hatása is van, így minden korosztálynak külön ajánlott. A „tenger” déli csücskénél megállhatunk, hogy lanovka – vagy egy hegyi túraút – segítségével megmásszuk a Massadát,

egy Heródes király által épített palota romjait, ami egy sziklaszirt tetején terül szét. Induljunk északnak. Helyezkedjünk kényelembe egy tengerre néző Tel Aviv-i hotelszobában. Menjünk le a homokos strandra, fürödjünk, de jól kenjünk le magunkat naptejrel, mert – ahogy azt a saját bőrömön is tapasztalhattam – hamar le lehet égni. Ha elsétálunk Tel Aviv déli tájékára, Jaffára, akkor egy hangulatos Napóleon-korabeli erődítményt találhatunk, innen fejlődött ki a mai, majd’ másfél milliós, európai szintű város. Tel Aviv emellett nagyon jó központi hely. Ha északra akarunk kirándulni, ezt a kiépített autópálya-rendszer segítségével tehetjük meg. A parton északra autózva 4 említésre méltó helyet találunk. Először Ceasaria mellett megyünk el, ami Krisztus előtt Heródes király fővárosaként szolgált, de később a perzsák, a rómaiak, a templomosok illetve az arabok is elfoglalták. Ma az

Eilat

egymásra épült városok romjait láthatjuk kitűnően prezentálva, elképesztő környezetben. Utána jön Haifa, Izrael ipari nagyvárosa kevés látnivalóval, majd Akko, a templomosok városa, ahol templomos romokat, alagutakat láthatunk, illetve kiülhetünk a halszaggal elárasztott kikötő egyik fedett teraszára, és nézhetjük a hullámok harcát a kövekkel. Végül pedig a libanoni hátnál megállhatunk a Rosh HaNikránál, ha a világ legmeredekebb lanovkáján le kívánunk ereszkedni egy gyönyörű barlangrendszerbe, amihez foghatót ritkán látni. Nagyon hosszú lenne ez a cikk, ha minden helyet le szeretnék írni, ahol jártam,

így a végén inkább összefoglalom. Izraelt a legtöbben a vallási, szent helyszínek miatt látogatják. Ide tartozik – Jeruzsálemet most nem számítva – Názáret, Betlehem vagy éppen Capernaum, amit Jézus településének is hívnak. Itt sétált Jézus a vízen és itt találjuk Szent Péter házát is. Ha a zsidók történetét szeretnénk megismerni, akkor vezessen utunk a Tel Aviv-i Beit Hatfutsot múzeumba, ha netán a magyar zsidók izgatnak minket, egy észak-izraeli kisvárosi dombtetőn találjuk a Magyar Nyelvterületről Származó Zsidóság Emlékmúzeumát, ahol kedvesen, baráti köszöntéssel fogadják a magyar turistákat.

A legmeredekebb lanovka

Napfényben minden ország szebb, ez Izraelre különösen igaz, még akkor is, ha ez negyven fokos kánikulát jelent. Semmit sem tudok jobban ajánlani a kirándulni vágyóknak, mint hogy az Ígéret Földje felé vegyék útju-

kat, méghozzá legalább két hétre. Shalom!

Turczy Ádám (10. évf.)

Az utazási rovatunk következő cikke: Corsica rulez!

2011-es Davis Kupa, magyar szerepléssel

Először is, amit tudni kell a Davis Kupáról: ez a teniszverseny minden évben megrendezésre kerül, és ez az a verseny, ahol az egyes ország csapatai küzdenek a másik csapat ellen. Persze a csapatokban az adott ország legjobb játékosai játszanak. Egy-egy ország küzdelme 5 meccsből áll, vagyis 4 egyéniből és 1 páros mérkőzésből.

Ebben az évben a magyarok a világcsoportba (16-ba) való feljutásért játszottak, és az első két válogatottal szembeni meccsüket meg is nyerték. Azonban a feljutásért Nagy-Britannia csapatával játszottunk, és ezt a párharcot elveszítettük. Ha azt vesszük, hogy a két csapat legutolsó és egyetlen találkozásán mi, magyarok nyertünk – a Margit-szigeten még 1993-ban –, akkor jó előjelekkel indulhattunk a versenynek. Viszont rossz előjel volt az, hogy egyrészt kint, Glasgowban, idegen közönség előtt játszatott a válogatottunk, másrészt pedig a brit csapat legjobbja Andy Murray volt, aki a vi-

láganglista 3. helyén áll. A mi legjobb játékosunk 224. a világranglistán, és Balázs Attilának hívják. Atilla kezdett, az első meccsünkön a brit James Warddal (világranglista 149.-e) küzdött, de sajnos kikapott. Még aznap lejátszották a második egyéni mérkőzést is, amin Kiss Sebő játszott Andy Murryvel. Kiss Sebőről annyit kell tudni, hogy már négy éve visszavonult a versenyzéstől, azonban a nyár folyamán újra formába lendült. Ezért újra elindult magyar versenyeken, amiken szépen teljesített, így be is került a válogatottunkba. Azonban Murray ellen még a szettnyerés sem sikerült

Balázs Attila

Sebőnek. A második nap mindenképpen hozni kellett volna a páros mérkőzést, de ez nem sikerült, a magyar fiúk elvesztették a meccset, így már a második nap után eldőlt a továbbjutás sorsa. A harmadik napon szintén elvesztettük mindkét meccsünket, de ennek a két mérkőzésnek persze már semmilyen tétje nem volt. Saj-

nos a britek jutottak tovább 0:5-ös eredménnyel. Reméljük, jövőre már fel fogunk jutni a világcsoportba, ami azt jelentené, hogy 2013-ban már a világ legjobb 16 csapata közt játszhatnánk. Hát, addig is, sok sikert fiúk!

Zádor Tamás (9. évf.)

Fotó: Nemzeti Sport Online

Filázós téma

Szinte egyenruhaként hordott válltáskák és belőlük „gúnyt űző” szócickek lepték el a netet és főleg a Facebookot az utóbbi hónapokban. Egyesek szerint ciki, másokat meg teljesen hidegen hagy a téma. Egy biztos: a FILA-vírus terjed. De honnan kezdődött az örület?

Bár tagadhatatlan, hogy a táskák elterjedésében a hazai Tesco-láncok hűségpont-akciója játszotta a legnagyobb szerepet, az akció nem hazai, hanem holland ötlet, amit nemcsak nálunk, de többek között Németországban is már sikerre vittek. Ezt a számok is tükrözik: több mint 7 millió FILA-táskát értékesítettek ilyen akciókban az egész világon. Magyarországon azonban nem a Tesco árul-

ta először a már-már kultikusnak számító FILA válltáskát, hanem a MOL – már 2009-ben elindított egy hasonló akciót, a mostaninál jóval szerényebb sikerrel.

Az utcákon már nem lehet úgy közlekedni, hogy ne futnánk össze a bűvös F betűvel, de elkészítették már a FILA-rapet is, illetve külön Tumblr oldal és Tumblr címke született, csak azért, hogy a FILA-táskát vise-

lő személyekről gyűjtsék a képeket. A Facebookon csoport alakult azoknak, akik „még nem” rendelkeznek FILA-táskával, sőt Debrecenben még flash mobot is szerveztek, azonban ez nem járt sikerrel: összesen 4 táskás fiatal jött össze.

Rövid távon ugyan biztosan ki-

fizetődő az akció a Filának, azonban lehet, hogy a márkát a jövőben ezzel az akcióval fogják azonosítani, ami nem biztos, hogy hosszabb távon jó az olasz gyökerekkel rendelkező vállalatnak.

Halpern Bence (11. évf.)

Sokszor keressük a FILÁT

Nemcsak az utcákat lepték el a táskák, hanem az internetet is. Az akció kezdete óta robbanásszerűen megugrottak a keresések Magyarországról a „fila” kulcsszóra a Google-on. Magyarország a világ élmezőnyében sem áll rossz helyen: csak a mexikóiak és a brazilok előznek meg minket a FILA-mániájukban.

Lesz ebben az évben NBA?

Az NBA (Amerikai Nemzeti Kosárlabda Szövetség) számára ez egy elég siralmasnak ígérkező szezon lesz, már ha lesz egyáltalán szezon. Mivel a tulajdonosok nem tudnak megegyezni a játékosokkal a pénzügyi kérdésekben, létrejött a lockout, vagyis kizárták a játékosokat, amíg meg nem tud állapodni a két fél.

Erre azért kerülhetett sor, mert a csapatok tulajdonosai veszteségesek lettek, ezért csökkenteni szeretnék volna a játékosok bevételét, ami 100 millió dollár plusz jövedelemhez juttatná őket.

Azt, hogy az előző szezonban veszteségesek lesznek, el sem tudtam volna képzelni a szezon közben, aztán július elsején hallottam, hogy bevezették a

lockoutot, ami miatt nem folytatódhat a szezon. Azt azonban nem értem, hogyan lehet egy NBA-ben szereplő csapat veszteséges.

A játékosok már elkezdtek az európai csapatok felé figyelni, akik szívesen várják őket erre az évre, vagy akár még továbbra is. Sőt, már sokan meg is kötötték erre az évre a szerződésüket, mivel így tudnak edzeni és meccseket játszani, meg persze fizetést is kapnak az európai csapatoknál, és ezt a lockout nem teszi lehetővé az NBA-ben, legalábbis egyelőre. Szerintem ennek a kizárásnak csak az európai csapatok örülnek. Ha így marad a helyzet, és nem lesz szezon, akkor fel fog lendülni az európai kosár, többen fognak kilátogatni az egyes csapatok meccseire, és persze a

TV-ben is többen fogják nézni, mivel az európai kosár lesz a legszínvonalasabb. Na mind-egy, azért ennyire még ne haladjunk előre, úgyhogy térjünk vissza a tárgyalásokhoz.

Mivel a nyáron a két félnek nem sikerült megegyeznie, ezért most októberben újratekődtek a tárgyalások. Ha végre meg tud egyezni a két fél, akkor még van esély a 120 meccses szezonra is, ami persze nem a teljes szezon, de azért sokan örülnének már ennek is. Sőt, szerintem még az alapszakaszos meccsekben is sokan ki-egyeznének, pedig az csak 50 mérkőzésből állna. Ez utóbbira szerintem van esély, mivel gondolom mind a két fél minél hamarabb szeretné lerendezni ezt az ügyet, és végre elkezdni a szezont. Hát igen, a szurkolók

is erre várnak, reméljük ez az idő is hamarosan eljön.

A lockoutra az NBA történetében utoljára 1998-ban került sor, amikor végül már csak az alapszakaszt sikerült megrendezni. Viszont a lockout ebben az évben már az NFL-ben (Amerikai Futball Liga) is megtörtént, még januárban, de az ottani feleknek sikerült már megegyezniük, úgyhogy ott már el is kezdődött a szezon.

Zádor Tamás (9. évf.)